

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ พุทธศาสนสถาน อุทยานธรรมเฉลิมพระเกียรติ ร.๙

ต.หนองหลวง อ.เฝ้าไร่ จ.หนองคาย

เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑ (บ่าย)

หลับเป็นมงคล

พูดก่อนเทศน์

(เจ้าภาพกราบถวายทองคำ ๑ กิโล) โฉ้ หนึ่งกิโล ได้มากนะ (สาธุ) หนึ่งกิโลของเล่นเมื่อไร ทอง ๑ กิโล หลวงตาได้พาพี่น้องทั้งหลายทองคำเข้าคลังหลวง เวลานี้ได้ทองคำ ๑๑,๖๖๔ กิโล ได้เยอะนะ ทองคำเข้าคลังหลวง ๑๑,๖๖๔ กิโล ทองคำที่เข้าคลังหลวงแล้วนะ ดอลลาร์ไม่ได้มาก ดอลลาร์ดูเหมือน ๑๐ ล้านกว่า ๑๐,๒๐๐,๐๐๐ กว่าทองคำ ๑๑,๖๖๔ กิโล (รวมที่ยังไม่ได้มอบด้วย) ได้เยอะอยู่ ช่วยชาติคราวนี้รู้สึกว่าได้สมบัติเข้าคลังหลวงเราเยอะ ทองคำก็หมื่นกว่ากิโลขึ้นไป แล้วดอลลาร์ก็ ๑๐ ล้านกว่า

ต่อจากนั้นก็ทางด้านศีลธรรม เราสอนประชาชนทั่วประเทศ ไปทุกภาคไปเทศน์สอนคน แต่ภาคใต้ไม่ค่อยได้ไปมากนัก ไม่ทั่วถึงภาคใต้มันไกล ลำบาก นอกนั้นไปหมดภาคเหนือทั่วถึง ภาคกลางทั่วถึง ภาคตะวันออก ภาคอีสานทั่วถึงหมด ไปเทศน์ อันนี้เราไม่เคยค้างนะ อำเภอเฝ้าไร่ดูไม่เคยค้าง มีแต่ผ่านไปผ่านมาอยู่เรื่อยๆ แต่ยังไม่ค้าง (เพิ่งตั้งอำเภอใหม่ครับผม อ.เฝ้าไร่แต่ก่อนเป็นตำบล เป็นกิ่งอำเภอมาด้วย) เป็นอำเภอมาก็ปีแล้ว (เพิ่งยกฐานะเป็นอำเภอเมื่อ ๒๒ กันยายนที่ผ่านมาครับผม เมื่อก่อนเป็นกิ่งอำเภอ) เป็นอำเภอใหญ่พอสมควรมัง (ถือว่าเป็นอำเภอรดับกลางครับ มีประชากรประมาณ ๕๐,๐๐๐ ครับ ๗๓ หมู่บ้าน ๕ ตำบลครับ)

พี่น้องทั้งหลายไม่เคยเห็นหลวงตา ได้เห็นแล้ววันนี้ละ (สาธุ) ไม่เคยเห็นหลวงตาได้เห็นแล้ววันนี้ เป็นยังงี้ละดูรูปร่างลักษณะเป็นยังงี้ (งามเจ้าค่ะ) น่ากลัวหรือน่าอะไรหือ (คุณแม่องค์ ศรัทธาใหญ่ฟังซีดีของหลวงตาเรื่องอยู่แผ่นดินเดียวค่ะ นอกนั้นฟังไม่รู้เรื่อง) ไหนว่าไง (จะฟังซีดีหลวงตาทุกวันเลยค่ะ ข้าตอนที่หลวงตาร้องเพลงว่าไปบวชแล้วต้องสึกวันเดียว คุณแม่หัวเราะชอบใจ) หลวงตาพูดอะไรบ้างละ หลวงตาดูว่าจะกว้างขวางมากนะ ดูเหมือนออกทั่วโลกไม่เฉพาะเมืองไทยเรา ยังออกเมืองนอกเมืองนาเยอะนะ มันจะออกไปทางไหนบ้าง (มีอินเทอร์เน็ตแล้วก็ทีวีผ่านดาวเทียม แล้วก็ทีวีของไทยคม ๒

ครับผม ก็ได้ทั่วโลกครับ) เจ้าของตัวเท่าอึ่ง อยู่ในรูเท่าอึ่งนี้ แต่เสียงมันดังออกไปนูน แล้ว เขาเห็นรูปด้วยนะ

อายุก็แก่แล้ว ๙๐ แล้วนะ (อายุให้ถึง ๒๐๐ ปีค่ะ) อายุ ๙๐ ปีแล้ว นั่นละนานขนาด ไหน บวชมาได้ ๗๔ ปี เป็นฆราวาสได้ ๒๐ ปี กับ ๙ เดือน อายุ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือนก็บวช ชีวิตของพระเลยมากกว่า ของพระมันตั้ง ๗๓-๗๔ ปีแล้วบวช

นั่นละการอบรมเห็นได้ชัดเจน การอบรมทางด้านศีลธรรม แต่ก่อนก็ไม่เคยสนใจ กับบุญกับบาป อะไรๆ มีแต่จะเอาๆ มีแต่จะได้ บาปบุญไม่คำนึง ขอให้ได้เป็นพอ ยิ่งได้ ช่างทั้งตัวยิ่งดี มันไม่กลัวบาปเข้าใจไหมละ ได้ช่างทั้งตัวยิ่งดี ทีนี้พอมาบวชแล้วไปอ่านเรื่อง ความผิดถูกชั่วดีกับธรรม สะดุดใจๆ เลยเอะใจ เอ๊ะนี่เรากี่เคยทำผิดมาแล้วอย่างนั้นอย่าง นี้ สะดุดใจตรงไหนก็จะแก้ตรงนั้นละ สะดุดใจเรื่อยก็แก้เรื่อยๆ แก้ทุกวันตั้งแต่บวชมา แก้ บาปสร้างบุญ ตั้งแต่บวชมาแล้วก็เป็นเวลาแก้บาปตั้งแต่นั้นมา คือไม่สร้างบาป สร้างแต่ บุญๆ เอาบุญนี้เป็นน้ำที่สะอาดชะล้างบาปที่สกปรกให้สะอาดไปโดยลำดับ

ตั้งแต่บวชมาก็ ๗๔ ปี นี่ละล้างบาปสร้างบุญ สร้างบุญล้างบาปๆ ชะล้างมาเรื่อยๆ สร้างบาปตั้งแต่เกิดมา ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน ทางฆราวาสนี่ละสร้างบาป เริ่มสร้างบาปได้ก็ สร้างบาปมาตั้งแต่นั้นจนกระทั่งบวช พอบวชแล้วทีนี้สร้างบุญๆ ชะล้างบาปเรื่อยมา จนกระทั่งดูเหมือน ๗๓-๗๔ ปี มีตั้งแต่ล้างบาปเรื่อยๆ มา บาปไม่ทำ ตั้งแต่บวชมาไม่มี เจตนาที่จะทำบาป ไม่เคยมีเจตนา สัตว์ตัวหนึ่งที่จะฆ่ามันด้วยเจตนาไม่เคยมี เรื่อยมา จนกระทั่งปานนี้

ทีนี้ใจเมื่อเราได้อบรมอยู่ทุกวันทุกเวลาในการละชั่วทำดี ละบาปบำเพ็ญบุญนี้มันก็ ชินทางบำเพ็ญบุญ มีแต่ละบาปเรื่อยๆ บำเพ็ญบุญเรื่อยๆ ทีนี้ใจก็เลยมากลายเป็นบุญเป็น ธรรมไปหมด เป็นบาปไม่ปรากฏ ที่จะสร้างบาปตรงไหนๆ ไม่ปรากฏ มีแต่สร้างบุญๆ จนกระทั่งใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน นี่เรียกว่าสร้างบาปไม่ลง สร้างไม่ลงเลยเมื่อจิตกับ ธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว การสร้างบาปนี้สร้างไม่ลงนะ ตายก็ตายทิ้งเปล่าๆ ที่จะให้ไป สร้างบาปนี้สร้างไม่ลง นี่ละการอบรม แต่ก่อนไม่ได้อบรมเอาทั้งนั้น ได้อะไรเอา ไปหาอยู่ หากินอยากได้ช่างตัวใหญ่ๆ หาปูหาปลาหาเปิดหาไก่ หาอะไรหาหมด หาแล้วนะนี่ เคยหา แล้ว เข้าใจไหมละ

ไม่มีคำว่ากลัวบาป เพราะไม่รู้ว่าบาปเป็นยังไง ไม่มีใครสอน พอมาบวชนี้ท่านสอน บาปสอนบุญ มันก็รู้บาปรู้บุญทีนี้ก็จะทางชั่วไปทางดีเรื่อยๆ จนไปแต่ทางดีล้วนๆ บาปไม่ ไป ไม่ไปเลย มีแต่ไปทางดี นี่ก็จะตายไปในทางดีไปเลยละ มันไปทางนี้แล้ว เรียกว่าช่าง

หลังมันหายห่างกันแล้ว ไกลกันแล้ว ไปแต่ทางธรรมทางดีไปเรื่อย ๆ นี่เวลาสร้างให้เต็ม เม็ดเต็มหน่วยแล้วนี้ พอใจในตัวเอง ไม่มีอะไรที่จะบกพร่องในเรื่องบาปเรื่องกรรมของตัวเอง พอที่จะแก้ไขอะไรอีกต่อไป ไม่มี มีแต่ธรรมมีแต่ความดีล้วน ๆ เต็มหัวใจเรียกว่า ธรรมเต็มหัวใจ นี่กลายเป็นธรรมไปหมด ใจทั้งดวงเลยเป็นธรรมไปหมดเลย นี่ละการ อบรม

ตั้งแต่ก่อนไม่รู้บาปบุญว่ายังไง ไปหากิน เขาไปหากบหาเขียดเอาของเอาอะไรนี้ เราอยากได้ข้างมาใส่ช่องสักตัวนึงมันถึงจะพอกินเข้าใจไหม แต่ก่อนหากิน มันไม่รู้จักบาป เอาข้างทั้งตัวมาใส่ช่องเลยก็ได้ความอยาก ทีนี้พอไปอบรมแล้วพลิกใหม่ พลิก ๆ พลิก เติลิดเปิดเปิง พลิกจนเข้ากันไม่ได้ เรื่องบาปกับใจเข้ากันไม่ได้เลย เป็นอย่างนั้นละการ อบรม เพราะฉะนั้นให้พากันอบรมทางด้านศีลธรรมนะพี่น้องทั้งหลาย ตื่นตามาเข้าให้ไหว พระเสียดก่อน ก่อนจะไปไหนมาไหน ไหว้พระระลึกรพระพุทธรเจ้า พุทธโธ อัมโม สังโฆ อิติปิ โส สุวากุขาโต สุปุณฺณินโน เสร็จแล้วค่อยไปทำงาน

เริ่มแรกตื่นนอนก็เอาบุญเสียดก่อนแล้วไป เวลาจะนอนกลับมาก็มาสวดมนต์ เสียดก่อน ได้แค่ไหนก็เอาตามที่เราเรียนได้ สวดมนต์แล้วค่อยหลับ เวลาหลับก็ให้พุทธโธติด กับใจ พุทธโธก็ได้ อัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ติดใจ จากนั้นก็หลับไปกับพุทธโธ ตื่นนอนมาด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส นั่นละใจ คือธรรมเป็นของเลิศเลอ ใจอยู่กลาง ๆ เอาอะไรไปใส่มันติด หมด สีเขียว สีดำ สีแดง ติดหมด เอาดีเอาชั่วไปใส่มันติด เพราะฉะนั้นจึงให้เอาดีเข้าไปใส่ ให้จิตดี เมื่อจิตดีแล้วก็เย็น ถ้าใจดีใจมีธรรมแล้วเย็น ให้พากันจำเอานะ

หลวงตาบวชมานี้ดูเหมือนได้ ๗๔ ปี มั่ง จำได้ไหม เจ้าของจำไม่ได้นะ บวชตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ มาถึงปานนี้ไม่ทราบว่าได้กี่ปี ลองนับดูซินะ นั่นละบวชมานานขนาดนั้น ทีนี้ตั้งแต่บวชมาจนกระทั่งบัดนี้สร้างแต่ความดีงามตลอด บาปไม่สร้าง งด หมดเลย จนกระทั่งแก่ปานนี้ละ ทีนี้เวลาแก่นี้จะตายก็ไม่วิตกวิจารณ์นะ ไม่เคยกลัว ไม่เคย กล้ากับเรื่องความเป็นความตาย จะไปเมื่อไรพร้อมเสมอ อยู่ก็พร้อม ยังไม่ไปเหรอ เอ้อ ยัง ไม่ไปก็อยู่ชิว อยู่ ถ้าจะไปพร้อมแล้วเหรอจะไปก็ไป ไปเลย หายห่วง ผึกเรียบบร้อยแล้วทุกอย่าง ไม่มีอะไรวิตกวิจารณ์การเป็นการตาย

ตายแล้วจะไปตกรนรกหมกไหม้ที่ไหน ไม่มีในหัวใจ มีแต่ธรรมกับใจสว่างจำอยู่ ภายใน ตายแล้วจะไปไหน ไปที่สว่างจ้าละชิ นั่นละสร้างให้พอมันก็รู้อยู่กับใจเราเองไม่ต้อง ไปถามใคร เวลาเราจะตายนี้เป็นยังไง ห่วงหน้าห่วงหลังไหม จะไปเกิดสูงหรือเกิดต่ำ มัน แน่อยู่ในใจ แน่ในใจแล้วว่าเรื่องต่ำไม่มี สูง เอ้าเอาให้มันแน่ใจเลยที่สูงที่สุดเลย เรื่องต่ำไม่

มี สูงสุดเลย นี่สร้างมาเป็นเวลา ๗๔ ปี ภูมิที่จะไปนี้เต็มหัวใจแล้ว เรียกว่าสูงสุดวิมุตติหลุด
 พ้นไปเลย ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก นี่ก็อยู่ด้วยลมหายใจ ตายแล้วจะไม่กลับมาเกิดอีก เป็นที่
 แน่ในใจที่ได้สร้างความดีมาเต็มภูมิแล้ว หายสงสัยในการเกิดการตายว่าจะไปตกนรก
 หมกไหม้หลุมไหน ไปสวรรค์ชั้นพรหมที่ไหนไม่ไป ผ่านหมดเลย ทะลุไปเลย รู้อยู่ที่ใจ เมื่อ
 ธาตุชั้นธัมมันใช้ไม่ได้หมดแล้วหรือ ทิ้งบิ๊วะ ดิต จิตพอตัวแล้ว

จิตพอตัวเป็นจิตประเภทใด ก็เลสลีนไปหมดจากหัวใจแล้วก็เรียกว่าจิตบริสุทธิ์ จิต
 บริสุทธิ์นั้นแลท่านเรียกว่าจิตเป็นธรรมชาติ จิตเป็นธรรมชาติแล้ว นั้นละนิพพานอยู่ตรงนั้น
 แล้วจะไปหาที่ไหนอีก เทียงหรือไม่เทียงก็รู้อยู่ที่ธรรมชาติ จึงว่าสมใจแล้ว ในชาตินี้เรา
 สมใจแล้ว การทำความดีงามทั้งหลาย

การไปเทศนาว่าการสอนพี่น้องทั้งหลาย เราก็ไม่วิตกวิจารณ์ว่าภูมิธรรมเราจะต่ำ
 สอนโลกไม่ได้เราไม่มี มีแต่เล็งดูอุปนิสัยใจคอหรือความสามารถของผู้มาฟังธรรมนี้จะได้
 ประโยชน์หนักเบาอย่างน้อยเพียงไร ก็เทศน์เป็นแกงหม้อใหญ่ให้ได้ทุกชั้นทุกภูมิ ชั้นใดภูมิ
 ใดก็ให้ได้ไปตามกำลังของตนๆ ธรรมถ้าควรที่จะสูงสุดวิมุตติพระนิพพานนี้มันจะพุ่งขึ้น
 ที่เดียวเลย ไม่อืดไม่อั้นในการสอนโลก พุดให้ชัดเจน ท่านทั้งหลายไม่เคยได้พบได้เห็น
 หลวงตา วันนี้ได้เห็นด้วยและได้ฟังธรรมะอย่างถึงใจด้วย และสมชื่อสมนามที่โด่งดังทั่ว
 ประเทศไทยด้วย ว่าสมนามใหม่ นี่ท่านทั้งหลายได้มาพบมาเห็น

เราก็ไม่เคยที่จะมีความกระต้างกระเดื่องในใจของเรา ว่าประชาชนทั้งหลายมา
 เคารพนับถือ เรามีคุณธรรมพอสมควรที่จะให้เขาเคารพนับถือได้ไหม เราก็ไม่มี หมด เต็ม
 ภูมิทุกอย่าง สอนโลกก็สอนอย่างเต็มภูมิ จึงว่าไม่มีสะทกสะท้านอะไรสอนโลก สอนโลกจึง
 สอนด้วยความเมตตาล้วนๆ ไม่มีกระต้างกระเดื่อง สอนด้วยความเมตตาเพราะภูมิจิตภูมิ
 ธรรมเต็มเหนียวเต็มที่แล้ว เหนือโลกเหนือสงสาร เหนือสมมุติทั้งหลายไปหมดแล้ว จึงไม่
 มีอะไรมาเป็นข้อเปรียบเทียบเป็นคู่แข่งกัน นั้นละธรรมกับใจเมื่อได้อบรมแล้วเป็นอย่างนั้น
 ให้พากันตั้งใจนะ

(วัดนี้แม่แบ่งที่ดินให้ก็เลยเอามาทำที่ปฏิบัติธรรม พี่น้องก็ร่วมบริจาคด้วยเลยได้
 ๗๐ ไร่) พอพูดถึงเรื่อง ๗๐ ไร่นี้ก็ ที่เขาใหญ่ เขาถวายเป็นเราตั้ง ๗๐ ไร่ ตกกลงเลยให้ท่าน
 อุทัยไปอยู่ที่นั่นแทนเดี๋ยวนี้ กว้างพอๆ กัน ๗๐ ไร่ เพราะที่นั่นไม่มีกรรมฐาน วางไปหมด
 แลวนั้น เราก็เลยรับที่นั่นเพื่อจะให้เป็นที่กรรมฐานขึ้น แล้วเขาถากถางโล่งไปหมด นี่กำลัง
 ปลุกต้นไม้ขึ้น เราก็เคยไปเยี่ยมหลายหนแล้วนะที่เขาใหญ่ ไปเยี่ยมหลายหนแล้วที่เขาใหญ่

เราเองไม่ค่อยได้สร้างวัดที่ไหน ที่จำเป็นเขามาถวายก็คือที่เขาใหญ่นั้นละ ที่ ๗๐ ไร่ นั้นแห่งหนึ่ง แล้วก็ที่เมืองกาญจน์ที่เป็นวัดเสือ เลี้ยงเสือไว้ตั้ง ๒๐ ตัวอยู่ในวัดนั้น นั้นแห่งหนึ่ง ดูเหมือนมีสองที่เท่านั้นละมัง ส่วนที่เขาถวายที่ให้สร้างวัดละมากต่อมาก เรารับไม่ได้ ถ้าวัดตรงไหนแล้วต้องเป็นตัวตั้งตัวตี รับผิดชอบเช่นวัดอาจารย์เจ็ยะ วัดกุริทัตตะ วัดอาจารย์เจ็ยะนั้นเขาก็ถวายเรา เราก็นิมนต์อาจารย์เจ็ยะมาอยู่ ท่านก็อยู่ให้จนกระทั่งท่านสิ้นไปแล้วก็มีพระมาอยู่แทน นั้นละ รัชที่ไหนเราต้องรับผิดชอบ เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยรับใครถวายที่ไหนก็ไม่ค่อยรับ

ที่ปราจีนเขาก็ถวายที่ เราก็มักรับไม่ได้ มีพระที่ปราจีน อ.ศรีมหาโพธิ ปราจีนบุรี มาอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด เลี้ยงมาตั้งแต่เป็นเณร เดียวนี้พรรษาดูจะได้กี่พรรษา (ประมาณ ๒๐ พรรษาคับ) นุ่นละเลี้ยงมาตั้งแต่เป็นเณรนะ เณร เขาเรียกเณรป่าง ที่วัดเขาเรียกกันว่า สมบูรณ์ พอดีพวกญาติเขามาหา เขาเรียกว่าเณรป่าง เราเลยจับเอาเณรป่างเป็นชื้อตลก ตั้งแต่นั้นมาเลยเรียกท่านป่าง ชื้อสมบูรณ์เลยไม่ให้ ให้ชื้อป่างเลย นั้นละองค์หนึ่ง ถ้าหากว่าท่านพอที่จะรับที่ได้ ก็มารับที่นั่นให้ท่านไปอยู่ที่นั่น อ.ศรีมหาโพธิ จ.ปราจีน ไซไหม (ครับผม) เอ้อ ปราจีน อยู่นี้ตั้ง ๒๐ พรรษา ตั้งแต่เป็นเณรนะ ก็เลี้ยงจนใหญ่อยู่นะ

ที่แรกเป็นเณรหัวเท่ากำปั้นมากับหลวงพ่อกองค์หนึ่ง ที่นี้หลวงพ่อกท่านไปไหน เณรนี้จะไปตาม เราดูลักษณะหลวงพ่อกไม่เข้าที่ ไม่แน่ใจ เลยหักเณรนี้ไว้ไม่ให้ไป ไม่ให้ไปกับหลวงพ่อก ให้หลวงพ่อกไปองค์เดียว ให้เณรนี้อยู่กับเราตั้งแต่หัวเท่ากำปั้นนะเณรนี้จนกระทั่งปานนี้อายุพรรษา บวชเป็นพระได้ ๒๐ พรรษาไซไหม (ครับผม) นุ่นละตั้งแต่เณรจนกระทั่งบวชได้ ๒๐ พรรษาอยู่กับเรานะนี้ เราไม่ให้ไปกับหลวงพ่อกให้อยู่กับเรา นั้นละชาวบ้านเขาถวายที่นั่น แล้วจะถามท่านดู ถ้าท่านพอที่จะปกครองวัดนี้ได้แล้ว เราก็มจะให้ท่านไปอยู่วัดนั้น ที่เขตอ.ศรีมหาโพธิ เพราะท่านเป็นพระชาวปราจีนให้ไปอยู่ที่นั่น เดียวนี้ยังรออยู่ก่อน

เขาถวายที่แล้วนนั้น แต่เราก็มักรับไม่รับ ให้รอไว้ก่อน คอย จะถามท่านป่างดูก่อน ถ้าหากว่าท่านจะรับได้ ก็จะทำให้ท่านไปอยู่ที่นั่น ไปเป็นสมภารในเขตจังหวัดปราจีนนั้นเลย ที่อ.ศรีมหาโพธิ การรับเราจึงไม่ได้รับสุมสี่สุมห้านะ เขาถวายที่ถวายวัด โอ๊ย มากต่อมาก เราไม่รับ รับตรงไหนต้องจับติดๆ รับผิดชอบๆ อย่างวัดเสือนั้น ตอนท่านจันทร์ไปอยู่ท่านเลี้ยงเสือตั้ง ๒๐ กว่าตัว เสือโคร่งใหญ่อยู่ในวัดนั้น ดูว่า ๒๐ หรือ ๒๑ ตัว เสือโคร่งใหญ่

มันเป็นเพื่อนกับพระนะเสื่อเหล่านั้น ไม่มีอะไรกับพระ เลี้ยงเอาไว้ ที่นี้วัดนั้นเลยกลายเป็น
วัดสัตว์เดรัจฉานไปหมด พวกสัตว์ต่างๆ มาเต็มอยู่ในวัดนั้น นุ่นละมาจากภูเขา

เราก็ไม่เคยเห็นม้าป่า เวลาเราไปวัดนั้นเห็นม้ามันเพ่นพ่านๆ สัตว์ต่างๆ เพ่นพ่านๆ
อยู่ในวัด เวลาถาม มีตั้งแต่ออกมาจากภูเขาทั้งนั้น ไม่ใช่สัตว์ในบ้านเอาไปปล่อยนะ มัน
ออกมาจากภูเขามาอยู่ด้วยกัน ม้าป่า ก็ไปเห็นที่นั่น ถามว่าเป็นม้าป่า พวกกระทิง วัวแดง
กวาง เก้ง หมู อู๊ยะ ทุกประเภทอยู่ที่วัดท่านจันทร์เวลานี้ เต็มไปหมด วัดนั้นเลยกลายเป็นวัด
สัตว์ประเภทต่างๆ เลยจะไม่เป็นวัดพระ มีแต่สัตว์ เลี้ยงสัตว์ มีเสื่อป่าเข้ามาในบริเวณนั้น
ตัวหนึ่งนะ เสื่อบ้านอยู่ในนั้นตั้ง ๒๐ ตัวก็อยู่ด้วยกันได้สบายๆ ที่นี้เสื่อป่าโดดเข้ามาในนั้น
เสื่อป่านี้อำนาจมากอยู่นะ พอเข้าบ้านเท่านั้นมันไม่เคยเห็นกุฏิสมภารวัดนะ ม้าก็เลี้ยงไว้
โดดไปชนกุฏิพระ พระเป็นพระสมภาร โดดไปชนกุฏิสมภาร ท่านก็ปึงปึงออกมา มันเสียง
อะไรนี่ วิ่งไปชนกุฏิ เสื่อป่าเข้ามา

ฟังเสียงสัตว์ทั้งหลายร้องลั่นเลยเชียว นุ่นละเสื่อป่าตัวเดียว เสื่อบ้านอยู่นั้นตั้ง ๒๐
ไม่เห็นมีอะไรเจียบๆ นะ พอเสื่อป่าเข้ามาตัวเดียว เสียงสัตว์ทั้งหลายอยู่ในบริเวณวัดร้อง
ลั่นไปหมดเลย ท่านก็โดดลงมาฉายไฟพาบพิบ พระเห็นอย่างนั้นพระก็ฉายไฟออกมา ก็ไป
เจอเอาเสื่อป่า ท่านเลยบอกมัน เอ้า ถ้าหากว่าจะอยู่กับเสื่อบ้านนี้ก็ประตูนี้เปิดโล่งไว้แล้ว
นะ ประตูโรงรับเสื่อเปิดโล่งไว้แล้ว ถ้าจะอยู่ก็ให้อยู่ ไม่อยู่ก็ให้ออกไป มันเลยไม่อยู่นะ ไป
เที่ยวเพ่นพ่านแล้วเปิดเลย ออก ถึงสงบ นุ่นละเสื่อป่ามาตัวเดียว เสื่อ พวกสัตว์ในวัดนั้น
แตกฮือๆ เลย อำนาจของมันไม่ใช่เล่นนะ

นุ่นละเราถึงได้รู้ว่าสัตว์เริ่มแรกจริงๆ มันเป็นสัตว์ป่ากันทั้งนั้นแหละ คนเอามาเลี้ยง
ไว้ เวลามันออกมามันมีแต่สัตว์ป่าออกมา ออกมา มาอยู่ในวัดท่านจันทร์ละ พวกม้าก็ม้าป่า
พวกสัตว์พวกเนื้อทุกประเภทเต็ม ออกมาจากป่าๆ มาอยู่ด้วยกัน ท่านก็เลี้ยงดูด้วย มันก็
คงเป็นนิสัยวาสนาอันหนึ่ง ตอนเช้าจัดอาหารเลี้ยงกัน นกยูงเป็นร้อยๆ หลายร้อย หมูป่า
หลายร้อย ตอนเช้าจัดอาหารเขาหุงข้าวหม้อใหญ่ เทใส่สังกะสี เทสาด เขาลงมาเขาก็มากิน
หมูนั้นเป็นร้อยๆ นะไม่ใช่ธรรมดา หลังไหลมากิน กินอิ่มแล้วขึ้นเขาเลย พวกนกยูงก็
หลังไหลมากิน กินแล้วก็ไปเลยอย่างนั้นเป็นประจำทุกวันๆ ตอนเช้าจะมากที่สุด พอกิน
แล้วก็ไป พอตอนบ่ายมาไม่มากนักเป็นประจำอย่างนั้นทุกวัน

พวกสัตว์ป่าอยู่ในวัดนั้นจึงนับประเภทไม่ได้นะ มันออกมาจากป่าๆ ออกมา พระ
ท่านเลี้ยงดูมันก็เลยอยู่กับพระ เป็นอย่างนั้นนะอำนาจของความเมตตา ดูเหมือนสัตว์เสื่อดู
ว่า ๒๐ ตัว เสื่อโคร่งนะ ๒๐ ตัวอยู่ในนั้น เป็นห้องๆ เสื่อมันอยู่ในห้อง กับคนไม่เป็นไรละ

มันอยู่ในห้อง คนก็เดินผ่าน ฉากไปนี่เขาก็อยู่ข้างใน คนก็เดินฉากไปนี่ เสือดาวเห็นมีตัวหนึ่ง หรือสองตัว เสือดำเสือดาว นอกนั้นมีแต่เสือโคร่งเต็มอยู่ในนั้น

วันนี้เป็นวันมหามงคลของพี่น้องชาวไทยและชาวพุทธเรา ได้มารวมกันเป็นจำนวนมาก เหตุที่จะได้มีคนมากๆ อย่างนี้ก็เพราะอำนาจแห่งอรรถแห่งธรรม เป็นเครื่องหนุนเหนี่ยวจิตใจของพี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นลูกชาวพุทธอยู่แล้ว พอได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมก็พอใจกันมา วันนี้มีพิธีเปิดพุทธสถานอุทยานแห่งธรรมขึ้นสถานที่นี้ ให้เราทั้งหลายได้รับการอบรมทางเสียงอรรถเสียงธรรมเข้าสู่ใจ จะได้เป็นประโยชน์แก่เราเองและลูกหลานรุ่นๆ หลังๆ ไปอีกต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด เพราะเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธศาสนา

วันนี้คนมาจำนวนมากมายก่ายกอง หลวงตาก็อุตสาหะที่จะยกตะกายมาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งสกลกายทุกสัดทุกส่วนชำรุดทรุดโทรมไปมากต่อมาก จะไปไหนมาไหนก็ล้มลุกคลุกคลานไม่สะดวก แต่หัวใจไม่มีวัยไปได้ทุกแห่งทุกหน เพราะฉะนั้นสถานที่นี้จึงมาได้เหมือนที่ทั่วๆ ไป วันนี้ท่านทั้งหลายจะได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมนำไปประพฤติปฏิบัติให้เข้าอกเข้าใจ การที่นำอรรถนำธรรมไปเป็นแบบเป็นฉบับเพื่อการก้าวเดินในหน้าที่การงาน ความประพฤติทุกสิ่งทุกอย่าง จะเป็นที่เรียบริ้อยติงามสงบรมเย็น

งานทางพุทธศาสนานี้เป็นงานที่สะอาดมากทีเดียว งานโลกเป็นงานสกปรก งานของธรรมเป็นงานสะอาด ให้ได้นำงานของธรรมนี้ไปแทรกงานทางโลกเพื่อชะล้างสิ่งมัวหมองทั้งหลายออกจากใจบ้าง จะได้เป็นขึ้นเป็นอัน เป็นการเป็นงานเป็นผลเป็นประโยชน์แก่ผู้บำเพ็ญต่อไป งานพุทธศาสนานี้เป็นงานที่ละเอียดลออมากที่สุด พระพุทธเจ้ากว่าจะได้ตรัสรู้มาเป็นศาสดาสอนโลกก็ทรงบำเพ็ญพระองค์มาเป็นเวลานานแสนนาน ตะเกียกตะกายมาตลอดจนกระทั่งได้เป็นพระพุทธเจ้านำธรรมมาสอนโลก

เวลาตรัสรู้ธรรมแล้วก็เห็นว่าธรรมนี้เป็นธรรมชาติที่เลิศเลอ เหลือกำลังของสัตว์โลกที่จะรับธรรมนี้ไว้ได้ พระองค์ทรงท้อพระทัยไม่ยากแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก ดังที่กล่าวต่อกันว่า พุทธมา จ โลก... นั่นก็คือท้าวมหาพรหมมาทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้ทรงแสดงธรรมแก่โลก เพราะสัตว์โลกยังมีลทินเบาบางอยู่ก็มีจำนวนไม่น้อย อย่าปล่อยให้ปละละเลยทิ้งไปเสีย ยิ่งจะลุ่มจมลงไปโดยลำดับหาประมาณไม่ได้ จึงขอให้พระองค์ทรงโปรดเมตตาสัตว์โลกทั้งหลาย จึงได้กล่าวคำอาราธนาต่อกันว่า พุทธมา จ โลกอิปตี สหุปติ... นี่คือท้าวมหาพรหมมาอาราธนาพระพุทธเจ้าให้โปรดเมตตาสั่งสอนสัตว์ต่อไป เพราะฉะนั้นธรรมอันนี้จึงได้ปรากฏขึ้นเวลาก่อนเทศน์ว่า พุทธมา จ โลก เป็นคำอาราธนาของท้าว

มหาพรหมเป็นพื้นฐานมาจนกระทั่งบัดนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ เพราะธรรมนี้เป็นธรรมที่ลึกซึ้งมากที่สุด ยากที่คนจะประพฤติปฏิบัติได้

การปฏิบัติธรรมไม่เหมือนโลกนะ คือโลกนี้เป็นทางต่ำมันไหลลงได้ง่าย ๆ ทางธรรมนี้เหมือนเราน้ำขึ้นที่สูง ๆ ดันขึ้นยาก ๆ ดันขึ้นแล้วก็ไหลลง ๆ แต่ทางต่ำมันไหลลงได้ง่าย ทางความชั่วสัตว์ทั้งหลายทำได้ง่าย แต่ทางความดีทำได้ยาก เพราะฉะนั้นทางความชั่วสัตว์โลกทั้งหลายจึงไม่มีประมาณที่ตกนรกหมกไหม้อยู่ในนรกอเวจี ท่านแสดงไว้พอประมาณว่านรกมีถึง ๒๕ ชุมโน่นนะฟังซิ บรรลุสัตว์ทั้งหลายที่มีกรรมชั่วต่างๆ กันในนรกนั้นมีถึง ๒๕ หลุม มีแต่พวกไปเสวยกองทุกข์ความทรมานตามอำนาจแห่งกรรมของตนด้วยกันทั้งนั้นแหละ

ส่วนทางดีนั้นก็มิได้สวรรค์ พรหมโลก ตลอดนิพพาน แต่คนที่ขึ้นไปในทางสูงนี้มีน้อย ผู้ที่จะไปสวรรค์ก็มีน้อย ไปพรหมโลกมีน้อย ยิ่งไปนิพพานด้วยแล้วมีน้อยมากที่สุดเลยทีเดียว นี่ก็เพราะไปทางดีไปยาก เพราะมันทำยากในการที่จะตะเกียกตะกายไปทางความดีงาม ส่วนทางต่ำนั้นอยู่เฉย ๆ มันก็ไหลลงได้เหมือนน้ำนี้แหละ ไหลลงทางต่ำไหลลงได้ง่ายนิดเดียว ส่วนไหลขึ้นทางสูงต้องได้ผลักได้ดันขึ้นไปมันถึงขึ้นได้ นี่เราทั้งหลายต้องการความดีงามแก่ตนของตน ก็ให้พยายามฝึกฝนอบรมตัดแปลงตนเองให้เป็นคนดีให้ฝืนบ้างนั่นแหละ

เกิดมาเราเป็นมนุษย์ มนุษย์ย่อมมีศาสนาประจำตน เราอย่าเป็นมนุษย์แบบสัตว์ล้วน ๆ และไม่มีทางอย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ ต้องเป็นมนุษย์ที่มีศีลมีธรรม มีพุทธศาสนาประจำด้วยแล้วก็ไปปฏิบัติ เพราะฉะนั้นขอให้นำธรรมนี้ไปปฏิบัติ ก่อนที่จะหลับจะนอนให้สอนลูกสอนเต้าของตนให้ไว้พระเสียก่อน จะได้ขนาดไหนก็ตาม อิติปิโส สุวากขาโต สุปฺปฏิปนฺโน เสร็จแล้วก็ให้พากันนั่งภาวนาทำความสงบใจ ทำความสงบใจคืออะไรใจมันติดมันตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ เวลาระงับดับเครื่องความปรุงแต่งของใจต้องระงับด้วยการหลับนอน ถ้าหากมันคิดมาก ๆ ก็นอนไม่หลับ

เปิดเครื่องแล้วหลับไม่ลงก็คือใจมันมีความคิดปรุงตลอดเวลา เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาธรรมเข้าเป็นเครื่องกล่อมใจให้มีความสงบเย็น ให้ไว้พระทุกคนนะ เราได้ไม่ใช่หรือคำสอนของพระพุทธเจ้าที่จะเอาไปไว้พระในเวลาหลับนอน ทุกครอบครัวเรือนให้พาลูกพาเต้าของเราไว้พระ แล้วก็หลับนอนด้วยคำว่าพุทโธติดใจ เวลาจะหลับนอนให้พุทโธ ๆ ติดหัวใจจนกระทั่งหลับ หลับไปด้วยความสงบเย็น หลับเป็นมงคลอันนี้ ไม่ใช่

หลับแบบสัตว์ทั้งหลายนอนหลับ มนุษย์นอนหลับให้มีศาสนาติดตัวไปในขณะที่หลับ เช่น พุทโธ ธัมโม หรือสังโฆก็ได้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

บุญบาปมีมาดั้งเดิม ใครอย่าไปปล้ำล้างว่าบาปไม่มีบุญไม่มี คนใดที่ไปปล้ำล้างว่าบาปไม่มีบุญไม่มี คนนั้นเป็นคนที่หยาบหนามากที่สุดเลย ตายแล้วก็จมลงในนรกนั้นละที่ว่า บาปว่าบุญไม่มี นรกไม่มี จะไปจมลงที่ว่าไม่มีนั้นละ แต่เวลาจมลงไปแล้วมันสายเกินไปแก้ม ไม่ตก จึงให้พากันแก้มเสียตั้งแต่บัดนี้ด้วยความเชื่อถือคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาองค์เอก สอนไว้แล้วว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี

อันใดที่พระพุทธเจ้าสอนว่าไม่ดีให้ละเช่น บาปมีอย่าพากันทำบาปหาบตั้งแต่ความชั่วช้าลามกมาเต็มหัวใจ ตายแล้วจมลงในนรกก็เป็นเรื่องของเราเองรับเคราะห์รับกรรมของตน เพราะความดีอดด้านหาญทำ ไม่เชื่อฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า ใครเชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ละบาปบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศล ท่านห้ามไม่ให้ทำบาปก็อย่าไปทำ ท่านสั่งสอนให้ทำบุญทำกุศลก็ให้พากันทำบุญทำกุศลใส่ตน จะเป็นบุญเป็นกุศล

เพราะใจดวงนี้ไม่ตาย ไม่เคยตายนะใจดวงนี้ ถึงจะไปตกนรกหมกไหม้ตั้งกับตั้ง กัลปี้ก็ตาม ทุกข์ขนาดไหนก็ยอมรับว่าทุกข์ตามอำนาจแห่งกรรมหนักเบาของตน แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้ และโลกนี้เป็นโลกอนิจจัง ไม่เปลี่ยนช้าก็เปลี่ยนเร็ว เมื่อเคลื่อนย้ายออกมาจากนรกมาเกิดเป็นมนุษย์มานานแล้ว ก็สร้างความคิดเปลี่ยนความคิดเข้าไปสู่ใจ แล้วใจก็จะใจดี ดีขึ้นไปเรื่อยๆ นี้ละไม่สูญใจดวงนี้ เปลี่ยนจากชั่วมาเป็นความดี เปลี่ยนจากความทุกข์มาเป็นความสุขความเจริญภายในใจของเรา เวลาตายแล้วก็ไปสวรรค์ชั้นพรหมตลอดถึงนิพพานได้โดยไม่สงสัย เพราะการสร้างบุญสร้างกุศลใส่หัวใจตนเองซึ่งเป็นของไม่ตาย ให้พากันจดจำเอาไว้

โลกนี้เราเกิดมานานไม่ควรสงสัยละ จะไปสงสัยอะไร ตายแล้วสูญมันสูญที่ไหน ถ้าสูญสัตว์นั้นเต็มศาลาอยู่เวลานี้สถานที่นี้มีคนมากน้อยเพียงไร ถ้าตายแล้วสูญมันเอาอะไรมาเกิด มันก็เอาของมีอยู่นั้นแหละมาเกิด ของไม่มีเอามาเกิดไม่ได้ นี่ก็เพราะสัตว์โลกทั้งหลายตายแล้วไม่สูญ เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติเป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์นรก อเวจี เป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเปลี่ยนไปได้ เพราะใจเป็นของไม่ตาย เพราะฉะนั้นเราจึงเปลี่ยนใจในทางที่ถูกที่ดีให้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์จนกระทั่งถึงนิพพาน ด้วยการเปลี่ยนใจโดยการประกอบคุณงามความดีใส่ตัวของเรา อย่าอยู่เฉยๆ

เกิดขึ้นมาแล้วก็มีแต่หาอยู่หากิน เพลิดเพลินรื่นเริงไปกับกิเลสตัณหาไม่รู้วันเกิดวันตายของตัวเอง บทเวลาตายแล้วจึงไปเคาะโลงโป๊กๆ รับผิดชอบต่อ พ่อ รับผิดชอบต่อแม่ รับผิดชอบต่อคน

ตายแล้ว ตั้งแต่เวลาพ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ เต็มใจจับลูกมัดใส่มือแล้วจับหลานมัดใส่มือ ให้พ่อแม่เป็นข้าลูกข้าหลานอยู่อย่างนั้นตลอด แล้วลูกหนีไปที่ไหนก็ไป จับพวกหลานๆ เหลนๆ มัดใส่มือพวกตาพวกราชแล้วเจ้าของก็ไปสบายๆ บทเวลาตายแล้วถึงเคาะโลงโป๊กๆ รับศีลนะพอนะ รับยังงี้ตั้งแต่เวลามีชีวิตอยู่เอาแต่ลูกแต่หลานไปมัดใส่มือ เวลาตายแล้วจึงเอาศีลไปมัดให้มันจะมัดได้ยังไงคนตายแล้วรับศีลไม่ได้ รับได้ตั้งแต่เวลามีชีวิตอยู่นั้นะ อย่าจับเอาตั้งแต่มือลูกมือหลานเข้ามาเต็มไม้เต็มมือเต็มหัวอก ให้เอาศีลเอาธรรมเข้ามาสู่ใจของตนบ้าง ตายแล้วจะได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์

ขอให้ท่านทั้งหลายได้บำเพ็ญ วันนี้ได้บำเพ็ญกองการกุศลผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่ ได้สร้างผ้าป่ามหากุศลเพื่อชาติของตนๆ ทุกคน นี้ก็ได้พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินเพื่อการช่วยชาติมานี้เป็นเวลานาน หนุนสมบัติเข้าสู่คลังหลวงของเราได้เป็นจำนวนไม่น้อย ตั้งแต่พาพี่น้องทั้งหลายได้บำเพ็ญกองการกุศลหนุนสมบัติเข้าสู่คลังหลวงของเรา ทองคำก็ได้ตั้ง ๑๑,๖๐๐ กว่ากิโลแล้ว ดอลลาร์ก็ได้เข้าเยอะ สิ่งอื่นๆ ก็เข้าได้เยอะ ศีลธรรมก็ได้เข้าสู่ใจของพี่น้องทั้งหลาย นับตั้งแต่วันได้ประกาศนำพี่น้องทั้งหลายออกช่วยชาติบ้านเมือง

เราได้อุตสาหะพยายามช่วยทุกวิถีทางนั้นแหละ ที่จะเป็นไปได้ขนาดไหนสอนหมดทั่วประเทศไทย เรียกว่าสอนมากที่สุดละสอนโลกเวลานี้ ก็เพื่ออยากให้โลกเป็นคนดี มีความเป็นอยู่พวยงสงบร่มเย็น ให้ท่านทั้งหลายตั้งใจปฏิบัติ ตื่นนอนขึ้นมาให้ไหว้พระเสียก่อนก่อนจะไปไหนมาไหน เวลาจะหลับนอนก็ขอให้ไหว้พระเสียก่อนแล้วค่อยหลับค่อยนอนหรือระลึกพุทโธๆ ตัดใจจนกระทั่งหลับกับพุทโธเป็นมงคลอันสูงสุดแก่ท่านทั้งหลายที่มีธรรมในใจในขณะที่หลับไป จำให้ดี

หลวงตานี้แก่ลงทุกวัน พุดไปๆ เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ไม่ได้เหมือนแต่ก่อนนะ พอเทศน์ไปธาตุชั้นธ้ออ่อนลงๆ มันจะไปไม่รอดแล้วแหละ พุดไปๆ แล้วหมด ธรรมะก็หมด นี้ก็ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติความดีงามเข้าสู่ตัว วันนี้ท่านทั้งหลายได้ทอดผ้าป่าเพื่อชาติของตน ก็นับว่าเป็นการอุ้มชาติบ้านเมืองของเราขึ้นโดยวิธีอันเป็นมงคลใหญ่หลวงอันหนึ่งเหมือนกัน นี้ก็ได้ทำมาหลายปีหลายเดือนแล้ว ชาติไทยของเราก็ค่อยหนุนขึ้นเป็นลำดับลำดับ เช่นทองคำก็ได้เข้าคลังหลวงเป็นหลายหมื่นกิโลแล้ว ทองคำ ดอลลาร์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะคอยได้จากความช่วยเหลือชาติคราวนี้พลอยไหลเข้ามาๆ สู้ชาติไทยของเรา จะมีความแน่นหนามั่นคงมากขึ้นๆ

เราอยู่ในบ้านในเรือนก็ให้สร้างอยู่สร้างกินด้วยความรู้จักประหยัดมัธยัสถ์ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม การอยู่การกินการใช้การสอยอย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมลิ้มเนื้อลิ้มตัว ไม่ดี ให้ใช้

ให้อยู่ให้กินพอประมาณกับครอบครัวของเรา อย่าให้เตลิดเปิดเปิงมันเสียเรานั้นแหละ เสียผู้เสียคน คนก็คือเรา ให้พยายามรักษาเราให้ดี มีความประหยัต์มัธยัสถ์ทุกอย่าง อย่าฟุ้งเฟ้อ อะไรว่าหมดยๆ ใช้ไม่ได้นะ เป็นนิสัยไม่ดีต่อลูกต่อหลาน ยึดกันไปก็เป็นนิสัยฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ไม่รู้จักประมาณจะเสียคน ก็คือเสียชาติไทยของเรานั้นแหละ

ให้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติศีลธรรม วันหนึ่งๆ อย่าลืมพุทโธนะ เวลาจะหลับจะนอนให้มีพุทโธติดใจๆ ด้วยกันทุกคน วันนี้จะสอนย่อๆ สอนมากไม่ได้ เหนื่อยมากแล้ว สอนพุทโธเข้าสู่ใจ เรามานี้เราไม่มีพุทโธนะ รถคันไหนมารถนั้นเต็มคันมีตั้งแต่คน แต่ไม่มีพุทโธติดรถมาเลย ทีนี้เวลามาฟังธรรมแล้วนี้ให้ได้พุทโธติดใจไป ขึ้นรถคันไหนก็พุทโธเต็มคันรถๆ กลับไปบ้านไปเรือน เวลามา มารถเปล่าๆ มีแต่คนเต็มรถ ไม่มีพุทโธ เวลาขากลับไปนี้ให้ได้พุทโธเต็มหัวใจ คนขึ้นรถคันไหน รถเต็มคน พุทโธก็เต็มรถไปอย่างนี้ละ

วันนี้บรรจพุทโธเข้าในรถนะ ขึ้นรถคันไหนไปให้มีพุทโธติดรถๆ รถคันนั้นจะเต็มด้วยพุทโธๆ ไปด้วยกัน ไม่ว่าคันไหน นี้ละจะเจริญรุ่งเรืองพุทโธเต็มในรถ ออกจากหัวใจเราผู้เป็นลูกชาวพุทธเป็นเจ้าของของรถ แล้วขึ้นรถไปเป็นมงคลแก่พี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ให้พากันจดจำเอา

หลวงตานี้เทศน์ไปนานๆ ก็รู้สึกลำบากลำบากไม่เหมือนแต่ก่อนแล้วแหละ เทศน์สองสามคำก็เหนื่อย นี้ก็เหนื่อยแล้ว ไม่ถึงไหนละเหนื่อย ให้พากันตั้งอกตั้งใจ อย่าละอย่าปล่อยอย่างวางนะ การศีลการธรรมอย่าปล่อยอย่างวาง การอยู่การกินให้ได้กินด้วยให้ได้ทานด้วย ส่วนนี้ได้มาเพื่อปากเพื่อท้อง ส่วนนี้ได้มาเพื่อบุญเพื่อกุศลเป็นอาหารของใจ คือเราแบ่งไปทำทาน ได้มาแล้วอย่ากินอย่างเดียว มีแต่ท้องแต่ปากเต็ม แต่ใจไม่ได้อรอดได้ธรรม ไม่ได้บุญกุศลจากการทำบุญให้ทานของตนเลยใช้ไม่ได้

ต้องให้ได้กินให้ได้ทาน ได้มาก็แบ่งกินแล้วก็แบ่งทาน แบ่งให้ธาตุให้ขันธแล้วก็แบ่งให้จิตใจ เวลาตายไปแล้วธาตุขันธเน่าเฟะ ใครจะเผาจะฝังก็แล้วแต่มันก็เน่าของมันไปเอง ส่วนจิตใจขอให้ได้บุญได้กุศลเป็นมหามงคลอุ้มชูจิตใจ ให้ไปสู่สวรรค์พรหมโลกตลอดนิพพานด้วยอำนาจแห่งบุญ

ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้อย่างนี้โดยถ้วนหน้ากัน ให้เอาพุทโธ อัมโม สังฆโม ให้เอาการให้ทานรักษาศีลนี้เข้าสู่ใจ หนุนจิตใจของเราให้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ทั่วหน้ากัน วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละ พูดมากกว่านี้ไม่ไหว หลวงตาเห็นดีเหนื่อยเมื่อยล้าแล้ว ท่านทั้งหลายที่มาบำเพ็ญกองการกุศลวันนี้ ก็เรียกว่ามาตักดวงเอาบุญเอากุศลเต็มหัวใจแล้วก็เต็มรถ

กลับไปบ้าน ขอให้เป็นความเป็นสิริมงคล มีความสุขทั่วหน้ากัน การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ชั้นนี้ และอรรถและธรรมที่จะแสดงแก่ท่านทั้งหลายก็เห็นว่าสมควรแก่กาลเวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วกันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ